

T – 16/07

**Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj
komori Srbije u Beogradu**

O D L U K A T – 16/07

U SPORU

Tužioca:

[.....] Republika Srbija

PROTIV

Tuženika:

[.....] Republika Makedonija

U Beogradu, 18. 06. 2008.

Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu, pred arbitrom pojedincem, [...], sa zapisničarom D.P., rešavajući u pravnoj stvari **tužioca**, [...] Srbija, koga po punomoćju zastupa advokat ..., iz Beograda, , protiv tuženog [...] Makedonija, po osnovu duga od 13.185,00 (trinaest hiljada sto osamdeset i pet EVRA, nakon sprovedenog postupka i održane glavne usmene rasprave dana 21. aprila 2008. godine, donela je 18. 06. 2008. godine sledeću

O D L U K U

1. **USVAJA SE tužbeni zahtev tužioca u pogledu GLAVNOG DUGA** i obavezuje se **Tuženik**, [...] Republika Makedonija da plati **Tužiocu**, [...] Republika Srbija, **na ime glavnog duga**, iznos od 13.185,00 (trinaest hiljada sto osamdeset i pet) **evra** u roku od 15 dana od dana prijema ove Odluke, pod pretnjom prinudnog izvršenja;

2. **USVAJA SE tužbeni zahtev tužioca u pogledu KAMATE** i obavezuje se Tuženik, [...] Republika Makedonija da plati Tužiocu, [...] Srbija, **kamatu**, na osnovicu od 13.185,00 evra po stopi od 3, 25 % na godišnjem nivou za period počev od 23.10. 2007. godine do dana isplate, **u roku od 15 dana** od dana prijema ove Odluke, pod pretnjom prinudnog izvršenja;

3. **USVAJA se tužbeni zahtev Tužioca u pogledu TROŠKOVA ARBITRAŽNOG POSTUPKA** i obavezuje se **Tuženik**, [...] Republika Makedonija, da plati Tužiocu, [...] Republika Srbija, **troškove arbitražnog postupka** u ukupnom iznosu od **1. 386** (hiljadu trista osamdeset šest) **evra, u roku od 15 dana** od dana prijema ove Odluke, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

1. Nadležnost Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije i imenovanje arbitra pojedinca

Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu je primila tužbu Tužioca, sa priložima dana 11. decembra 2007. godine. Nadležnost ove Arbitraže je ugovorena arbitražnim sporazumom između stranaka u formi arbitražne klauzule sadržanoj u čl. 10 Ugovora, koji su stranke zaključile u svojstvu prodavca i kupca dana 12. septembra 2007. godine. Pošto je Arbitraža primila Tužbu Tužioca 11. decembra 2007. godine, 13. februara 2008. je održana sednica Predsedništva Arbitraže u užem sastavu, kojoj su prisustvovali predsednik Arbitraže, podpredsednik Arbitraže i sekretar Arbitraže. Na sednici su razmotreni svi spisi predmeta i isprave koje je Tužilac podneo uz svoju tužbu, na osnovu čega je utvrđeno i, Zapisnikom sa te Sednice, konstatovano da se u Ugovoru o prodaji robe zaključenom između Tužioca i

Tuženika dana 12. septembra 2007. godine nalazi arbitražni sporazum, kojim je na nesumnjiv način ugovorena nadležnost Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu.

Arbitraža je blagovremeno dostavila Tužbu, sa priložima, Tuženiku, dostavljajući mu istovremeno i Pravilnik Arbitraže, kao i Listu arbitara Arbitraže. Istovremeno je Arbitraža svojim aktom od 26. decembra 2007. godine, obavestila Tuženika da je Tužilac u svojoj Tužbi od 11. decembra 2007. godine za arbitra pojedinca predložio [...] i pozvala ga da se u vezi sa tim predlogom pismeno izjasni. Tuženiku je ostavljen rok od 30 dana za Odgovor na Tužbu i izjašnjenje o izboru arbitra pojedinca. Tuženik je uredno primio pošiljku Arbitraže, što je utvrđeno iz povratnice, koja se nalazi u spisima predmeta.

Tuženik u ostavljenom roku, nije odgovorio na Tužbu, nije se izjasnio o izboru arbitra, a nije se ni na koji drugi način obraćao Arbitraži.

Saglasno čl. 20. i čl. 21. st. 3. Pravilnika Spoljnotrgovinske arbitraže, predsednik Arbitraže je, polazeći od činjenice da vrednost spora ne prelazi 70.000 US dolara, kao i da se stranke nisu sporazumele u ostavljenim rokovima o imenovanju arbitra pojedinca, dana 13. februara 2008. godine doneo Zaključak o imenovanju [...], arbitra sa liste arbitara Arbitraže, za arbitra pojedinca u ovom sporu.

Zaključak o imenovanju je dostavljen Arbitru, koji se kao nezavistan i nepristrasan u odnosu na stranke u sporu, svojom pismenom izjavom, prihvatio te dužnosti.

Sekretarijat Arbitraže je blagovremeno dostavio strankama **Zaključak** predsednika Arbitraže, od 13. februara 2008. godine, sa obaveštenjem o imenovanju [...] za arbitra pojedinca, uz kopiju napred opisane izjave arbitra, što su one uredno primile i što je utvrđeno na osnovu povratnica koje se nalaze u spisima predmeta. Kako ni jedna od stranaka nije prigovorila na Zaključak predsednika Arbitraže, arbitar pojedinac je imenovan saglasno čl. 25. st. 3. Pravilnika Arbitraže.

Imenovani arbitar pojedinac je tokom celog postupka, po službenoj dužnosti, cenio da li je Arbitraža nadležna za odlučivanje predmetnog spornog odnosa među strankama i ocenio da je **spor u potpunosti arbitrabilan**.

Na podlozi svih postojećih i utvrđenih činjenica, utvrđeno je da je Arbitražni sud nadležan u ovoj pravnoj stvari i da je uredno konstituisan, saglasno Pravilniku o Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu i nadležnom pravu.

2. Tok postupka

2.1. Pokretanje postupka

Tužilac je podneo Tužbu Arbitraži, sa priložima, koju je Arbitraža primila 11. decembra 2008. godine, čime je **arbitražni postupak pokrenut**.

Arbitraža je 25. 12. 2008. godine uputila na adresu Tuženika obaveštenje da je primila Tužbu sa tužbenim zahtevom za pokretanje postupka i, saglasno čl. 30. st. 7. Pravilnika Arbitraže, dostavila mu Tužbu sa svim priložima na odgovor. Tuženik je pozvan da se, shodno Pravilniku Arbitraže, izjasni o tužbenom zahtevu i iznese svoja sredstva odbrane, zajedno sa odgovarajućom dokumentacijom, kao i da dostavi Arbitraži Odgovor na Tužbu u roku od 30 dana od dana njenog prijema. Tuženik je uredno primio pošiljku Arbitraže, što je utvrđeno iz povratnice, koja se nalazi u spisima predmeta, ali se ni jednim svojim podneskom, ni na drugi način, nije obraćao Arbitraži.

Saglasno Pravilniku i Tarifi, Arbitraža je, svojim dopisom od 11. 12. 2007. godine potvrdila Tužiocu da je primila Tužbu i pozvala ga da, u skladu sa čl. 57. st. 2. Pravilnika uplati Arbitraži iznos od 10. 820,00 dinara na ime registracionih troškova. Tužilac je tu svoju obavezu izvršio 12. 12. 2007. godine uplatom na račun Arbitraže preko Komercijalne banke u Beogradu, iznosa od 10. 820,00 (deset hiljada osamsto dvadeset) srpskih dinara, što je dokazao dostavljanjem overene kopije za prenos sredstava. Dopisom od 12. 12. 2007. godine, Arbitraža je potvrdila prijem uplaćenih sredstava na svoj račun i istovremeno pozvala Tužioca da, shodno odredbama čl. 57. st. 1. Pravilnika o spoljnotrgovinskoj arbitraži, na ime arbitražnih troškova, uplati na račun Arbitraže iznos od 75. 227,00 dinara. Tužilac je ovu svoju obavezu uredno ispunio 25. 12. 2007. godine, uplatom na račun Arbitraže preko Komercijalne banke u Beogradu iznosa od 75. 227,00 (sedamdeset i pet hiljada dvesta dvadeset i sedam) srpskih dinara, što je dokazao dostavljanjem overene kopije za prenos sredstava.

2.1. Zakazivanje ročišta i tok glavne rasprave

Pošto je utvrđena nadležnost Arbitraže i imenovan arbitar, na način opisan pod tačkom 1. ovog Obrazloženja, čemu se ni jedna od stranaka nije protivila, a Tuženik nije dostavio odgovor na tužbu ni nakon isteka svih ostavljenih rokova, imenovani Arbitar pojedinac je, budući da se prihvatio te dužnosti, saglasno Pravilniku o Spoljnotrgovinskoj arbitraži, zakazao ročište za usmenu raspravu za 21. april 2008. godine. Arbitraža je strankama uputila pozive, koje su one uredno primile, što se vidi iz povratnica koje se nalaze u spisima predmeta.

Na zakazano ročište se pojavio punomoćnik Tužioca, advokat [...], prema punomoćju od 18. 04. 2008. godine, koje je pridruženo spisima predmeta. Za tuženika nije pristupio niko.

2.2.1. Stav Tužioca

Tužilac je u Tužbi i na održanoj usmenoj raspravi od 21.04. 2008. godine naveo da je sa Tuženikom dana 12. septembra 2007. godine zaključio Ugovor na osnovu koga mu je u svojstvu prodavca isporučio jednodnevne ženske piliće provenijencije "HISEN BROWN" i "HISEN WHITE" iz svog prodajnog programa u količini, vrsti i vrednosti prema priloženoj dokumentaciji i fakturama.

Tužilac je, po osnovu utvrđene cene za celokupno isporučenu robu, opredelio visinu svog potraživanja, odnosno glavnog duga Tuženika, na iznos od 13.185,00 evra, pružajući odgovarajuće dokaze.

Tužilac je tražio kamatu uz glavni dug, kao i naknadu troškova arbitražnog postupka, prema troškovniku koji je priložio na raspravi, zahtevajući da se Tuženik obaveže da sve utvrđene iznose isplati u roku od 15 dana po prijemu arbitražne odluke, pod pretnjom izvršenja.

Punomoćnik Tužioca je na glavnoj raspravi izjavio da u svemu ostaje pri navodima i odlučnim činjenicama iz Tužbe od 11. 12. 2007. godine. Precizirao je tužbeni zahtev u delu koji se tiče količine isporučene robe, prema vrsti, kao i perioda obračuna kamate i visine kamatne stope.

Na pitanje arbitra pojedinca da li postoje uslovi za miran način rešenja spora, punomoćnik Tužioca je izjavio da takvi uslovi apsolutno ne postoje.

2.2.1. Stav Tuženika

Tuženik je do ročišta za glavnu raspravu ostao neaktivan i nije odgovorio na Tužbu, niti se obraćao Arbitraži do okončanja celog toka postupka. Nije se pojavio na zakazanom i održanom ročištu za usmenu raspravu, iako je uredno primio poziv, a svoj nedolazak nije opravdao. Arbitraža je dostavila Tuženiku kopiju Zapisnika sa održane usmene rasprave od 21. 04. 2008. godine, koju je on uredno primio, ostavljajući mu rok od 15 dana da se o iznetim činjenicama na raspravi izjasni, ali je Tuženik i dalje ostao neaktivan i do okončanja postupka se ni na koji način nije obraćao Arbitraži.

3. Materijalno i procesno pravo primenjeno u postupku rešavanja spora

Arbitražnim sporazumom sadržanim u čl. 10. Ugovora, koji su stranke međusobno zaključile dana 12. septembra 2007. godine, ugovorena je nadležnost ove Arbitraže, pri čemu, osim što je članom 7. st. 2. Ugovora predviđeno da ...“prodavac ima pravo na obračun i naplatu zakonske zatezne kamate, koja se primenjuje u Makedoniji“, nije određeno dopunsko materijalno pravo (*lex contractus*), kao ni procesno pravo koje će Arbitraža primeniti u postupku rešavanja njihovih spornih odnosa.

Arbitar je, saglasno Pravilniku Arbitraže, pristupio utvrđivanju materijalnog i procesnog prava za rešenje nastalog spornog odnosa među strankama.

Imajući u vidu da je reč o sporu iz međunarodnog ugovora o prodaji, Arbitar je, polazeći od činjenice, da stranke u sporu, u svojstvu prodavca i kupca, imaju svoja sedišta u državama koje su pristupile Konvenciji Ujedinjenih nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe (Bečka Konvencija), zauzeo stav da su se stekli uslovi za njenu primenu kao *merodavnog materijalnog prava* za rešenje spora (čl. 1. st. 1. Konvencije). Kako su obe države, na čijoj se teritoriji nalaze sedišta prodavca i kupca, članice Konvencije, strane su mogle isključiti ili ograničiti njenu primenu (*opting out*), što se u konkretnom slučaju nije dogodilo, pa važi pretpostavka o njenoj primeni.

Arbitar je ustanovio da je i dopunski kriterijum za indirektnu primenu Konvencije takođe ispunjen, jer norma iz Zakona o rešavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima («Sl. list SFR Jugoslavije», br. 43/1982. sa ispravkama u br. 72/1982. i izmenama u «Sl. list SR Jugoslavije», br. 46/1996.), koji se primenjuje na teritorijama obe države na kojima se nalaze sedišta stranaka, predviđa (čl. 20. stava 1. tač. 1.), da je merodavno pravo koje se primenjuje za ugovore o prodaji pokretnih stvari, pravo mesta u kome se u vreme prijema ponude nalazilo sedište prodavca. Kako je, u konkretnom slučaju, to sedište na teritoriji Republike Srbije, koja je ratifikovala Konvenciju OUN, ona je sastavni deo njenog unutrašnjeg pravnog poretka i merodavni izvor za uređivanje odnosa nastalih povodom međunarodne prodaje robe njenih subjekata sa stranim partnerima.

U vezi sa rešavanjem pitanja kamate, imajući u vidu autonomiju volje ugovornih strana, koje su Ugovorom predvidele da ...“prodavac ima pravo na obračun i naplatu zakonske zatezne kamate, koja se primenjuje u Makedoniji“, relevantan pravni izvor je Zakon o određivanju visine stope zatezne kamate („Služben vesnik na Republika Makedonija“, br. 65/92 i 70/93.).

Pored ovako utvrđenog merodavnog materijalnog prava, arbitar je utvrdio i potrebu za dopunskim korišćenjem merodavnih trgovačkih običaja, kao i potrebu pozivanja na praksu međunarodnih arbitražnih organa u vezi sa rešavanjem spornih

pravnih pitanja nastalih u odnosima stranaka povodom ispunjenja njihovih obaveza iz Ugovora.

Stranke u arbitražnoj klauzuli nisu predvidele ni koje će *procesno pravo* biti primenjeno u slučaju spora. U odsustvu sporazuma stranaka o postupku pred arbitražom, Arbitrar je prvenstveno primenio Pravilnik Arbitraže od 08. juna 2007. godine. Članom 45. Pravilnika je određeno da se na postupak pred Arbitražom primenjuju njegove odredbe. Ako Pravilnik ne sadrži odredbu koja se odnosi na pitanje koje se postavlja, arbitrar pojedinac može odrediti pravila koja smatra celishodnim, u granicama odredaba Zakona o arbitraži Republike Srbije („Sl. Glasnik RS“, br. 46/2006.). Primena Pravilnika ne proizilazi samo iz navedenog čl. 45. već je obavezna i po odredbi čl. IV stava 1. tačke a) Evropske konvencije o međunarodnoj trgovinskoj arbitraži (Ženeva, 1961.) i po članu V stavu 1. tački (d) Konvencije o priznanju i izvršenju inostranih arbitražnih odluka (Njujork, 10. jun 1958.).

3. Pravni i činjenični osnov arbitražne odluke o spornim pitanjima

Osnovno pitanje u predmetu spora Tužioca i Tuženika, o kome je arbitrar pojedinac bio dužan da odluči je - da li Tuženik duguje Tužiocu:

- a) na ime glavnog duga - iznos od 13.185,00 evra;
- b) pripadajuću kamatu uz glavni dug i
- v) troškove arbitražnog postupka.

4.1. Pitanje glavnog duga

Tužilac u Tužbi tvrdi da mu Tuženik duguje na ime glavnog duga iznos od 13.185,00 evra, za isporučenu robu, navodeći dokaze koje je uz tužbu priložio.

Pravni osnov potraživanja Tužioca prema Tuženiku je Ugovor, koji su oni međusobno zaključili dana 12. septembra 2007. godine i isprave o isporuci robe (fakture, carinske isprave), kao i odgovarajuće norme nadležnog prava. Sa činjeničnog stanovišta, Tužilac je istakao da je svoju obavezu isporuke, u svojstvu prodavca, uredno izvršio, saglasno ugovorom preuzetim obavezama, a da kupac nije platio cenu na ime primljene robe, kao i da tu činjenicu ni jednim svojim gestom nije osporio. Sa druge strane, nesporna je obaveza kupca da je on dužan platiti cenu, kao dogovoreni ekvivalent novčane vrednosti primljene isporuke, u vreme određenom u ugovoru.

Tu obavezu predviđa i Konvencija Ujedinjenih nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe (čl. 53. čl. 54. čl. 59.), koja je određena za merodavno pravo u ovom sporu.

Članom 3. Ugovora dogovoreno je da će prodavac, isporučiti robu u dve partije, a njegovim čl. 6. se kupac obavezao da plaćanje za primljenu robu izvrši u tri rate, tako što će: prvu ratu isplatiti u roku od 25 dana od dana prijema isporuke, drugu ratu isplatiti u roku od 55 dana od dana prijema i treću ratu isplatiti u roku od 85 dana od dana prijema isporuke. Članom 7. Ugovora je predviđeno da ukoliko Kupac ne plati prvu ili drugu ratu shodno čl. 6 Ugovora, [...] **ceo dug dospeva** na naplatu odmah, tj **na dan isporuke pilića**. Pošto Tuženik, u svojstvu kupca, nije izmirio svoju obavezu isplate prve rate u iznosu od 4.395 evra u roku od 25 dana (do 17.11.2007.), od dana prijema pilića, Tužilac ga je, svojim dopisom od 21. 11. 2007. godine, br. 281/07, obavestio i opomenuo da je dug dospeo za naplatu odmah, u smislu čl. 7. st.2, Ugovora, što znači na dan izvršene isporuke robe. Tužilac je,

istovremeno, pozvao Tuženika da iznos celog duga od 13.185,00 evra plati u roku od 08 dana od dana prijema opomene. Kako Tuženik nije odgovorio na opomenu, a nije izmirio ni svoju obavezu plaćanja cene, Tužilac je podneo Tužbu Arbitraži dana 11. 12. 2007. godine, kojom predlaže da Arbitraža donese Odluku kojom će se usvojiti tužbeni zahtev Tužioca da se Tuženik firma [...] *Makedonija* obavezuje da na ime glavnog duga za isporučenu robu isplati sumu u ukupnom iznosu od 13.185,00 evra, sa zakonskom zateznom kamatom popočev od 19. 10. 2007. godine, kao dana prijema pilića, pa do isplate, u roku od 15 dana od dana prijema odluke pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Tužilac je uz Tužbu priložio odgovarajuće dokaze o ispunjenju svojih, Ugovorom preuzetih obaveza, pre svega isporuke robe u ugovorenim rokovima, odgovarajućeg kvaliteta i dogovorene količine. Pored toga podneo je i dokaze iz kojih se jasno vidi da su isporuka, kao i njen prijem od strane kupca – Tuženika, izvršeni u svemu saglasno ugovoru i uredno. Sa druge strane, Tuženik nije imao prigovore na količinu, kvalitet i druga svojstva ugovorene robe, kao ni prigovore u pogledu vremena i samog načina isporuke, ili prigovore bilo koje druge vrste.

Članom 3. Ugovora dogovorena je isporuka pilića u dve partije. Kupac - Tuženik je primio isporuku, shodno zaključenom Ugovoru, u dve partije i to:

U prvoj isporučenoj partiji, Tužilac je na dogovoreni dan 19. 10. 2007. godine u 15 sati (čl. 3. st. 1. tač. 2. Ugovora), isporučio, a Tuženik primio 10.585 komada pilića, što je utvrđeno iz uredno sastavljene, overene i potpisane sledeće dokumentacije, koja se nalazi u spisima predmeta:

a) „Zapisnik o prijemu pilića na istovaru“ obavljenom 19. 10. 2007. godine u 15 sati;

b) Faktura od 18. 10. 2007. br. 08/IZ/ 07;

v) Otpremnice robe br. 69/2007 od 18.10. 2007. godine i

g) Carinske isprave od 18.10. 2007;

U drugoj isporučenoj partiji, Tužilac je na ugovoreni dan, 23. 10.2007. godine (čl. 3. st. 1. tač. 2. Ugovora), isporučio, a Tuženik primio 10.500 komada pilića, što je utvrđeno iz uredno sastavljene, overene i potpisane sledeće dokumentacije, koja se nalazi u spisima predmeta:

a) „Zapisnik o prijemu pilića na istovaru“ obavljenom 23.10. 2007. godine u 13,30 sati,

b) Faktura od 18. 10. 2007. br. 09/IZ/07;

v) Otpremnica robe br. 70/2007 od 22. 10. 2007. godine i

g) Carinska isprava od 22.10. 2007. godine.

Arbitar pojedinac je raspolagao relevantnim dokaznim materijalom, koji je Tužilac uz Tužbu dostavio Arbitraži, i obrazložio ga na glavnoj raspravi.

U pogledu predmeta spora, koji je nastao u vezi sa Ugovorom, kupac odnosno Tuženik nikada nije istakao prigovor bilo koje vrste.

Arbitar je na utvrđeno činjenično stanje primenio članove 53, 54. i 59. Konvencije OUN, prema kojima se osnovna obaveza kupca satoji u plaćanju cene i preuzimanju isporuke robe na način predviđen ugovorom i Konvencijom. Kupčeva obveza da isplati cenu podrazumeva preduzimanje mera i ispunjavanje formalnosti predviđenih ugovorom ili odgovarajućim propisima da bi se omogućilo plaćanje. Kupac je dužan da isplati cenu na način i u vreme određenom u ugovoru.

Ugovorom zaključenim između stranaka dogovoreno je plaćanje uplatom preko banke na devizni račun Prodavca, u tri rate i to: prva rata u roku od 25 dana od dana prijema pilića; druga rata u roku od 55 dana od prijema pilića i treća rata u roku od 85 dana od dana prijema pilića (čl. 6. Ugovora). Međutim, članom 7. Ugovora je

predviđeno da ukoliko Kupac ne plati prvu ili drugu ratu u dogovorenim rokovima, ceo dug dospeva za naplatu odmah, tj na dan isporuke robe 19. 10. 2007. (isporuka prve partije), odnosno 23. 10. 2007. godine, kada je isporuka realizovana u celini predajom druge partije pilića. Kako Kupac nije započeo sa izmirivanjem ugovorom preuzete obaveze plaćanja cene, Prodavac ga je svojim dopisom od 21. 11. 2007. opomenuo i obavestio ga o dospeću duga, shodno st. 2. čl. 7. Ugovora i zatražio isplatu celog duga, bez odlaganja. Pošto Kupac nije ni odgovorio Prodavcu, a nije ni izmirio svoju osnovnu obavezu plaćanja cene, Prodavac je podneo Tužbu Arbitraži, kako je to napred opisano.

Tuženik je, saglasno Ugovoru, bio dužan da kupljenu i uredno primljenu robu plati na način i najkasnije o roku predviđenom Ugovorom. Kako je nesporno utvrđeno da on to nije učinio, a kako je Tužilac odbio inicijativu za miran način rešenja spora sa Tuženikom, Arbitar pojedinac je podvođenjem utvrđenog činjeničnog stanja pod odgovarajuće pravne norme, uvažio tužbeni zahtev Tužioca u pogledu glavnog duga u celini i obavezao Tuženika na isplatu glavnog duga Tužiocu, shodno tački 1. dispozitiva ove Odluke.

4.2. Pitanje kamate

Na osnovu isprava i dokaza koji su priloženi uz Tužbu, koje Tuženik nije osporio, Arbitar je utvrdio da je Tužilac isporučio robu u dve partije – sukcesivno. Tužilac je u svakoj od faktura, koje su pratile robu, označio njenu vrednost u evrima, saglasno zaključenom Ugovoru sa Tuženikom.

Stranke su članom 7. st. 2. Ugovora predvidele da “ukoliko Kupac ne plati prvu ili drugu ratu, prodavac ima pravo na obračun i naplatu zakonske zatezne kamate, koja se primenjuje u Makedoniji **od dana prijema pilića** do dana priliva deviznih sredstava na račun Prodavca u Beogradu“. Tuženik je ostao potpuno neaktivan i nakon opomene koju mu je Tužilac u pisanoj formi uputio 21.11.2007. godine, kojim ga upozorava o posledicama iz člana 7. Ugovora, uključujući i [...] o dospeću duga za naplatu, saglasno st. 2. čl. 7, kojim se, između ostalog precizira i dan početka toka perioda za obračun kamate. Tuženik ni u dodatno ostavljenom roku od 8 dana u kome ga Tužilac moli da isplati iznos celog duga, svoju osnovnu obavezu nije izvršio. Tužilac je podigao Tužbu i u svom tužbenom zahtevu zatražio isplatu glavnog duga „sa zakonskom zateznom kamatom počev od 19. 10. 2007. godine, shodno st. 2. čl. 7. Ugovora. Na usmenoj raspravi održanoj na ročištu od 21.04.2008. godine, punomoćnik Tužioca je „precizirao“ tužbeni zahtev tako što je izmenio početak roka za obračun kamate sa 19. 10. 2007, pomerajući ga na 23.10.2007. godine, kada je isporučena druga partija pilića, a time i ukupna količina ugovorene robe, saglasno čl. 3. Ugovora. Tužilac je precizirao i visinu kamatne stope na 3, 25 % na godišnjem nivou, koja kao domicilna kamata odgovara prosečnoj kamatnoj stopi u relevantnom periodu za evro, koju Evropska centralna banka obračunava za oročene novčane depozite. Ovako opredeljena kamatna stopa predstavlja i međubankarsku kamatnu stopu za depozite u evrima, koji objavljuje Udruženje banaka Evropske unije na informacionom sistemu Reuters-a.

Arbitraža je dostavila Zapisnik Tuženom sa održane glavne rasprave od 21.04.2008. godine, koji je on uredno primio, što je utvrđeno dostavnicom, koja se nalazi u spisima predmeta. Tuženi se u ostavljenom roku nije izjašnjavao o činjenicama iznetim na raspravi. On se nije protivio ni u pogledu dana početka perioda za obračun kamate, koji je Tužilac precizirao na raspravi (23.10.2007.), i koji je u odnosu na dan početka obračuna kamate opredeljenog u tužbenom zahtevu (19.10.2007.), po njega povoljniji. Tuženik se nije protivio ni primeni kamatne stope od 3,25% na godišnjem nivou, koja je takođe po njega povoljnija u odnosu na kamatu

predviđenu istim članom Ugovora, na nivou zakonske zatezne kamate, koja se primenjuje u Makedoniji.

Inače, visinu kamatne stope i obračun zatezne kamate, koja se primenjuje u Makedoniji reguliše Zakon o određivanju visine stope zatezne kamate („Služben vesnik na RM“, br. 65/92 i 70/93.). Zatezna kamata se, saglasno Zakonu, utvrđuje na godišnjem nivou u visini eskontne stope Narodne banke Republike Makedonije uvećane za određeni procenat (čl. 1.). Kako se visina eskontne stope Narodne banke Republike Makedonije u periodu od 23. 10. 2007. godine, pa nadalje, kretala na nivou od 6,5% godišnje (<http://www.nbrm.gov.mk> – „Statistički prilog“), jasno je da je kamatna stopa od 3, 25 % na godišnjem nivou, koju je Tužilac opredelio na usmenoj raspravi, ispod visine zakonske zatezne kamate na godišnjem nivou, koja se primenjuje u Makedoniji. Kod rešavanja ovog pitanja, arbitar se nije upuštao u druge detalje primene zakonske zatezne kamate, osim što je utvrdio da bi eventualna njena primena, bila nepovoljnija po Tuženika.

Polazeći od utvrđene činjenice da Tuženik po izdatim fakturama na ime cene za isporučenu robu od strane Tužioca nije izvršio dugovanu isplatu, Arbitar je primenio čl. 7. Ugovora, kao i čl. 78. Konvencije o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe OUN prema kome «ako jedna strana ne plati cenu ili neki drugi iznos sa kojim je u zaostatku, druga strana ima pravo na kamatu na takav iznos...», i obavezao Tuženog na plaćanje kamate zbog neizmirenog glavnog duga Tuženika od 13.185,00 (trinaest hiljada sto osamdeset i pet) evra, koji čini osnovicu za izračunavanje iznosa duga po osnovu kamate.

Primenom kamatne stope od 3,25 %, na godišnjem nivou, čija se visina u konkretnom slučaju smatra opravdanom iz napred navedenih razloga, na iznos glavnog duga od 13.185,00 (trinaest hiljada sto osamdeset i pet) evra, kao osnovice za obračun, utvrdiće se visina konačnog novčanog iznosa, koji Tuženik duguje Tužiocu po osnovu kamate za vremenski period od 23. 10. 2007. godine, kao dana početka njenog obračuna, do dana isplate Tužiocu.

Na osnovu izvedenih dokaza i konkretnih okolnosti, Arbitar pojedinac je o pitanju kamate odlučio na način preciziran u tač. 2. dispozitiva Odluke.

4.3. Pitanje troškova

Tužilac je tužbenim zahtevom tražio da mu Arbitraža prizna naknadu troškova koje je imao u postupku. Punomoćnik Tužioca je dostavio Arbitraži Troškovnik, koji je pridružen spisima predmeta, i zahtevao isplatu po tom osnovu na ime:

a) registracionih troškova u iznosu od 10.820 dinara, što na dan njihove uplate na žiro račun Arbitraže, 12.12.2007. godine, po srednjem deviznom kursu Narodne banke Srbije od 79,69 dinara za jedan evro (<http://www.nbs.rs>), odgovara ekvivalentu od 136 evra;

b) arbitražnih troškova u iznosu 75. 227 dinara, što na dan njihove uplate na žiro račun Arbitraže, računato po srednjem zvaničnom deviznom kursu Narodne banke Srbije od 78,35 dinara za jedan evro (<http://www.nbs.rs>), odgovara ekvivalentu od 960 evra;

v) sastav Tužbe u iznosu od 11.000 dinara, što na dan donošenja ovog Rešenja, po srednjem zvaničnom deviznom kursu Narodne banke Srbije, od 79,02 dinara za jedan evro (<http://www.nbs.rs>), odgovara ekvivalentu od 139 evra.

g) prisustvo ročištu u iznosu od 12.000 dinara, što na dan donošenja Odluke, prema srednjem zvaničnom kursu Narodne banke Srbije, od 79,02 dinara za jedan evro (<http://www.nbs.rs>), odgovara ekvivalentu od 151 evro.

Po oceni Arbitra pojedinca, navedeni pojedinačni iznosi i njihov ukupan zbir od **1.386** evra, zahtevani Troškovnikom, su razumni i bili su potrebni radi učestvovanja Tužioca u ovoj parnici.

Pošto je Tuženik u celini izgubio parnicu u ovom sporu, on duguje protivnoj stranci naknadu troškova, koje je ona imala u parnici. Iz tih razloga je Arbitar pojedinac u tač. 3. dispozitiva ove Odluke u celini prihvatio zahtev Tužioca u pogledu visine i prava na naknadu troškova, koje je imao u ovoj parnici.

5. Konačnost, dejstvo i izvršenje Odluke

Na osnovu člana 56. Pravilnika o Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije, kao i Zakona o arbitraži («Sl. Glasnik RS», br. 46/2006.), ova arbitražna Odluka ima snagu pravnosnažne presude redovnog suda. Ona je konačna i protiv nje nema mesta žalbi, a stranke su se prihvatanjem nadležnosti Arbitraže obavezale da će Odluku izvršiti.

U Beogradu, 18. jun 2008.

Zapisničar,

D.P.

Arbitar pojedinac,

[.....]